

Chytat někoho za slovo a pochlebovat mu, aby se mu ublížilo, je velmi špatné

Farizeové se rozhodli, že se Ježíši pomstí a zničí ho. Vynalezli svou taktiku, totiž, že ho chytanou za slovo.

Co je to chytit někoho za slovo? Jako děti jsme hrály takovou hru, že někoho napálíme, „chytíme ho za jeho slovo“ a něco mu provedeme. Například: Někomu jsme položili otázku: „Kde rostou banány?“ Kdo nebyl dost bystrý a nedával si pozor, odpověděl: „Na palmě.“ A následně dostal pohlavek. Byl z toho překvapený a otázal se: „Co blbneš?“ A ten, kdo ho nachytal, odpověděl: „Však jsi sám říkal, abych ti napálil (tedy bouchl) –

napal mě.“

Je to sice hra, ale také svým způsobem zlomyslnost. Jeden bouchanec sice tolik neublíží, pokud se to vezme s humorem, ale pokud ne, ublížit může. Ovšem to, jak chtěli farizeové napálit Ježíše, bylo moc zlé, protože mu chtěli ublížit. Napalovat druhé, abychom jim ublížili je tedy špatnost.

Farizeové šli na Ježíše, jak se říká „od lesa“. Začali mu prvně pochlebovat. Co je to pochlebování? I když s Ježíšem měli špatné úmysly, začali ho vychvalovat. „Ježíši, ty jsi skutečně pravdomluvný člověk. Ty jsi také velmi zbožný. Jsi ke všem spravedlivý. Neděláš mezi nikým rozdíly, jsi fakt dost dobrý.“ A tak podobně mu nadbíhali. Mysleli si, že jim skočí na lep, že tímto pochlebováním ztratí pozornost a následně udělá velkou chybu. To se ovšem v jeho případě nepočítali.

Nám také může někdo pochlebovat. Začne nás chválit, jako že dobře vypadáme, nebo že máme něco dobrého, třeba kolo, skateboard, mobil, že nám něco dobře jde apod. Když už o tom mluví déle, potom si můžeme být jisti, že ten člověk po nás něco chce. V tu chvíli bychom měli být více pozorní. Nemusí tím ten druhý vždy sledovat něco špatného, ale také nám neříká přímo, co chce. Proto pozornost je na místě.

Ježíš prohlédl lest farizejů. Ptali se ho na to, jestli mají Židé platit daně Římanům. Kdyby odpověděl, že ano, potom by si ho Židé nevážili, protože římského císaře považovali za toho, kdo jejich zemi bere svobodu. Kdyby však odpověděl ne, potom by ho farizeové udali římským vojákům jako buřiče, který hlásá něco proti Římu. Ježíš byl moudrý, nenechal se napálit těmi, kdo ho neměli rádi a neztratil pozornost jejich pěknými řečmi. Odpověděl jim protiotázkou a obecným tvrzením. „Čí je obraz na minci, s níž platíte daně? Císařův? Tak to bude asi jeho majetek. Člověk přece nemá odpírat majetek tomu, komu patří.“ „Podobně i jeho odpověď a co je Boží ať lidé dávají Bohu. Každý člověk přece Bohu patří.“ To jsou obecné pravdy, které Ježíš vyslovil. Nesnížil ke lži, nesnížil se také k hádce, ale jen řekl, co je obecně známo, aniž by se svými nepřáteli nechal vyprovokovat k něčemu neuváženému.

Také my prosme Ježíše o to, abychom dokázali správně používat svůj rozum, nelhali a nenechali se vyprovokovat k něčemu, co by nám nebo i druhým mohlo ublížit. Když potřebujeme získat čas na rozmyšlenou, můžeme odpovědět protiotázkou, nebo říci, co je obecně známé a pravdivé. Snad nás poté napadne i něco praktického, jako Ježíše.